

— Нищо не помага, както ми рече готвачът . . . сичко е напразно . . . смъртоносно е . . . и даже много бързо, въ единъ часъ сичко е свършено.

— Има право, помърмора Аиша, и азъ съмъ го чувала.

— Не вреди, пое сеньоръ Пауло, като си разумъ глупостта и са раская малко късно . . . не вреди . . . има може бы, още време . . . кажи ми, госпоже, какво да правя ? . . .

— Нищо! нищо! отговори Аиша, като чу тропането на колата на дощъ Жуана д'Агвиларя, които идяхъ въ тѣзи минута . . . иди си, не обаждай нищо на генерала . . . чуешъ ли ?

Сеньоръ Пауло наведе глава и излѣзе. А Аиша като стискаше рѣцѣтъ на Кармена, която малко се бѣ свѣстила:

« Сестро! сестрице моя! рече ѝ тя като искаше да я насърчи и да ѝ предаде дерзость, отъ която тя сама въ тѣзи минута бѣ лишена . . . измамены сж, увѣрена съмъ, имамъ надѣжда . . .

— Върваши ли? попыта живостно Кармена.

— Да . . . да заклевамъ ти са. Но истина ако и да бы было, внимавай да не осѣти баща ти нищичко. Ако ни остава единъ часъ да живѣимъ, този часъ е неговъ; нека да го немине той въ мъжы и утѣшенія . . . когато Богъ ни прощава да му доставимъ нѣколко минути отъ радостъ и благополучіе.

— Имашъ право, рече Кармена, като си даваше сърце, страхлива съмъ была . . . нема да съмъ вече . . . но да умрѣ толкози млада! сестрице моя.

— Плачешъ са, отговори Аиша съ стоическа твърдость, а съ сичко туй, тебе е лесно да пригърнешъ баща си! . . . а азъ, приложи тя, като си издигнѣ очитѣ къмъ небето.

— Навестина! . . . навестина! . . . рече Кармена, азъ поне съмъ тука . . .

И си раствори рѣцѣтъ за да пригърне Аиша.

Подиръ туй послѣдне цалуванье, двѣтъ момы си отрыхъ сълзытъ и съ лице тихо и засмѣхка на уста-